

Recensie: Interview Soldier s Heart

foto © Universal Music Belgium

Recensie:

Soldier's Heart is een Belgische band met Sylvie Kreusch, Laurens Mariën, Benjamin Cools, Jasper Segers en Ferre Marnef. De carrière van de groep begon dankzij de talentenshow De Nieuwe Lichting van Studio Brussel. In de eerste editie van deze wedstrijd in 2013 won Soldier's Heart de titel. Dit zorgde ervoor dat de band onder meer snel op Pukkelpop en verschillende andere festivals kon spelen. De groep heeft sindsdien een grote evolutie doorgemaakt en heeft hun debuutalbum "Night By Night" uit.Â

Musicnews.be had een interview met Sylvie Kreusch, Laurens Mariën en Benjamin Cools.

Jullie carrière begon eigenlijk dankzij De Nieuwe Lichting. Hoe is dit tot stand gekomen?

Laurens: We zijn daar vooral niet mee bezig geweest.

Benjamin: Je moest niet zo veel kunnen voor De Nieuwe Lichting. We moesten maar één nummer kunnen spelen en daarnaast nog een cover maken.

Sylvie: We hadden ook een paar demo's en namen de demo die het beste klonk. Over de rest van de songs hebben we niet echt nagedacht.

Benjamin: Voor onze optredens moesten we veel harder werken dan voor De Nieuwe Lichting.

Laurens: We waren nog maar net bezig en we hadden enkele opnames gemaakt. Daar waren we mega blij mee en dachten: "Wauw, wat hebben we nu gemaakt". Maar eigenlijk stelde dat niet veel voor. Uiteindelijk stuurden we toch een nummer in. Daarna wonnen we die wedstrijd. Zo snel ging dat eigenlijk.

Jullie winnen die wedstrijd. Wat gaat er om in jullie hoofd?

Laurens: We hadden eigenlijk speciaal voor de Rock Rally een band opgericht en drie songs gemaakt. Daar gaven we ons eerste concert ooit en dat trok op niets. Maar we zijn geen opgevers en uiteindelijk wonnen we De Nieuwe Lichting. Alles ging plots razendsnel. Het lied dat je geschreven hebt, draaien ze plots op de radio.

Benjamin: Je beseft eigenlijk ook niet goed wat het is.

Laurens: We wisten op dat moment eigenlijk nog niet wat een producer kon doen met onze nummers. We hebben het nummer heropgenomen om een betere versie te krijgen voor op de radio. Dan gebeurt er zoveel waardoor je niet meer weet wat er gaande is.

Hoe zijn jullie als jonge band op het idee gekomen om deel te nemen aan deze wedstrijd?

Benjamin: We wilden eigenlijk gewoon alle kansen pakken die er te nemen waren.

Sylvie: Ik had eigenlijk niet door dat het een wedstrijd was. Bij mij was het eerder een idee dat we geselecteerd waren om op Studio Brussel te spelen.

Laurens: Ik denk dat wij als band super veel op zoek gingen naar speelkansen. Zo had je ook vi.be waar we constant checkten of er een wedstrijd was. Zo was dat ook bij De Nieuwe Lichting. Dat was iets nieuw en niemand wist wat dat echt was. We hebben dat gezien als kans en deden mee.

Benjamin: Als band wil je natuurlijk super graag op Studio Brussel komen.

Daarna krijgen jullie een immense steun van Studio Brussel. Hoe voelde dit voor jullie?

Benjamin: Dat was echt een onverwacht gevoel.

Laurens: "African Fire" werd toen super veel gedraaid op de radio. Wij speelden daarvoor vaak shows en de mensen kenden niets van wat we speelden. De optredens waren altijd wel tof en goed maar daar bleef het bij. Wanneer ze het nummer speelden op de radio, herkenden ze het direct. Ineens zingt er iemand dat lied mee. Dan denk ik "Wow, dat is echt maf". De verrassingsprijs van Studio Brussel was dat we op Pukkelpop mochten spelen. Daar zongen de mensen al meteen mee, dat was indrukwekkend. Zo'n nummer op de radio heeft veel impact op hoe de shows onthaald worden. De speelkansen vergroten hierdoor ook.

Was er hierdoor een bepaalde druk om meer nummers te gaan schrijven?

Benjamin: Dat is de volgende en logische stap als band. Je wilt gewoon nog betere dingen schrijven en het serieus beginnen nemen. Want het is echt cool als mensen je nummers beginnen meezingen. Dus we beslisten toen om er iets serieus van te maken.

Laurens: Als je een band start dan wil je uiteindelijk ook een cd maken. Wij gingen sowieso, zonder die talentenshows, een plaat maken. Maar als we die wedstrijd niet hadden gewonnen dan had die plaat nu misschien gewoon op het internet gestaan en wist niemand daar iets van. Door dat parcours komt de plaat nu uit voor veel meer mensen.

Toch heeft het zo'n vier jaar geduurd voor dat debuutalbum er kwam. Waarom is daar zoveel tijd in gekropen?

Benjamin: We deden heel veel die tijd. We traden vaak op en zochten naar wat we wilden. Ook met producers probeerden we om heel veel verschillende liedjes te schrijven. We zochten het beste wat we aankonden op dat moment.

Laurens: Aan een plaat ben je lang bezig maar ergens is het ook een momentopname. We moesten onszelf nog heel hard ontwikkelen in de muziek. We zijn daar ook heel veel mee bezig geweest in de afgelopen vier jaar. Dat gaat over het instrument leren bespelen tot zelf opnames maken of met producers samenwerken. Het is niet dat wij al tien jaar muziekschool deden. Wij weten nog steeds niet hoe het allemaal moet. Maar er is ook geen regel over hoe iets moet gedaan worden. Het is vooral een zoektocht.

Benjamin: Bij De Nieuwe Lichting werden we bekend met één liedje maar dat was ons eerste liedje dus we hadden nog keiveel werk te doen.

Is die ontwikkeling hoorbaar op de plaat?

Sylvie: Productioneel is alles veel sterker. We hebben alles opnieuw opgenomen en zo past alles wel echt goed bij elkaar.

Benjamin: Qua sfeer vind ik de nieuwe nummers ook wel hard bij een paar oude passen. Het loopt wat door elkaar.

Sylvie: Ik denk ook wel dat doordat we de oude met de nieuwe nummers afwisselen, het niet constant hetzelfde geluid is. Hierdoor is de plaat wel interessanter.

Laurens: Ik denk niet dat de mensen op de plaat dat verschil zullen horen. Maar als je onze demo's hoort of vorige versies dan zou je echt schrikken. We waren zelf onder de indruk van wat we maakten maar als je dat nu ziet dan heb je meer iets van "waauuuwww".

Sylvie: Ik vind dat sommige demo's bijna even goed zijn maar dan helemaal anders. Ik vind dat nog steeds bij "Let It All End". Dat is een totaal andere sfeer in vergelijking met het afgewerkte nummer. Die beats zijn meer lo-fi. Dat horen wij maar niet de mensen. Hebben jullie zelf een favoriet op de plaat?

Hebben jullie zelf een favoriet op de plaat?

Benjamin: Ik durf het niet goed zeggen maar het is er een van mezelf: "Night By Night". Dat is niet mijn favoriet nummer maar dat heb ik wel het meest beluisterd.

Laurens: Bij mij is dat eigenlijk mijn favoriet. Maar ik hou soms van "Beat I Do". Maar productioneel is "Night By Night" beter. Eigenlijk zijn alle nummers goed.

Sylvie: Ik ben ook wel meer voor "Night By Night" omdat het een leukere structuur

heeft.

Mode is ook iets wat belangrijk is. Vooral voor Sylvie. Hoe proberen jullie dit met de muziek te combineren?

Sylvie: Het is interessant dat je in muziek zit want je kan muziek met alles combineren. Alles komt op een bepaalde manier samen, ook mode. Ik zit wel in die wereld. In Antwerpen ken ik veel mensen van de modeacademie. Ik vind dat heel leuk om samen te werken met die jonge studenten. Zij lenen mij dan soms kleren voor een videoclip. Het is gewoon in het algemeen tof om met jonge mensen samen te werken. Dat gaat niet enkel om het geld maar je helpt elkaar er gewoon heel hard mee. Ik vind dat wel belangrijk om op het podium zo over te komen.

Laurens: Vroeger waren wij (de jongens) vaker modebewust dan nu. Dat hangt er soms echt van af. Wanneer je ergens speelt, appreciëren mensen het niet echt als je er anders bijloopt. Vaak lachen ze dan met ons of zeggen ze dat we raar zijn.

Sylvie: Vroeger hadden we dat veel wanneer we op kleine festivals in boerendorpen speelden. Dan dachten mensen meteen dat we sterallures hadden omdat we zo gekleed waren. Als je dat in Antwerpen of Brussel doet, is dat heel normaal.

Laurens: Wij doen dat ook niet met de intentie om onze sterallures te tonen maar het is eerder een geheel van beeld en muziek. Niet iedereen ervaart dat zo en vaak vinden ze dat ook arrogant. De jongens proberen ook niet te zotte dingen te dragen zodat Sylvie alle aandacht krijgt. Als wij ons ook zouden stylen dan zou niemand nog naar Sylvie kijken. Dat is de regel in de band: we mogen Sylvie haar show niet stelen (Lacht).

De liveshows worden vooral gemaakt door de bewegingen van de zangeres. Hoe zijn jullie op het idee gekomen om de shows zo in elkaar te steken?

Laurens: Wij zijn gewoon vrolijke mensen.

Sylvie: Dat komt omdat we als muzikanten niet zo goed met onze instrumenten overweg kunnen. We kunnen niet zo goed spelen en door dat enthousiasme valt dat minder op. Mensen vergeven ook sneller de fouten als ze plezier zien op het podium. Als mensen juichen, kan ik me niet inbeelden dat je stokstijf blijft staan.

Laurens: Je mag ook niet vergeten dat optreden gewoon heel tof is. Het publiek voedt u echt wel. Als de eerste rij aan het dansen is dan heb je ook wel zin om te dansen. Maar als iedereen aan het babbelen is dan kruip je ook sneller terug in je schelp. Sylvie heeft daar minder last van, maar dat komt waarschijnlijk omdat ze constant dronken op het podium staat. (Lacht)

Jullie hebben in het voorprogramma gestaan van verschillende grote bands. Welke band is jullie het meest bijgebleven?

Benjamin: Super leerrijk was sowieso Natalia. (Lacht)

Sylvie: We moesten ooit het voorprogramma van Natalia doen. Maar toen hebben we het aan de stok gekregen met enkele mentaal gehandicapten op de eerste rij. Mijn mama was ook komen kijken en er was zo'n vrij marginale vrouw die constant riep dat ik mijn bek moest houden. Toen begon mijn mama mij te verdedigen en hadden ze bijna gevochten.

Benjamin: Maar om een serieus antwoord te geven kiezen we toch Balthazar. Die hebben ons echt onder hun hoede genomen en dat was heel leerrijk. Op technisch vlak hebben we daar super veel van bijgeleerd.

Laurens: Hun geluidsman heeft ons ook de hele tour begeleid. Maar eigenlijk is dat altijd wel cool zo'n voorprogramma's. Ook al is dat soms een artiest die je niet 100% goed kent. Ik kan me nog herinneren dat we in het voorprogramma van Crystal Fighters stonden in Berlijn. Wij kennen die band niet zo goed en wij zijn daar niet zo'n mega fan van, maar dat was wel een toffe ervaring. Er was toen iemand van de band jarig en ze gaven een feest na de show. Dat was eigenlijk best tof.

Sylvie: Ik zou graag nog eens in het voorprogramma van Lana Del Rey spelen om te tonen dat ik live beter zing dan haar.

Sylvie is samen met Maarten Devoldere van Balthazar. Heeft hij ook wat geholpen bij de totstandkoming van de plaat?

Sylvie: Hij heeft ons niet letterlijk geholpen maar soms wel feedback gegeven. Ik dacht eerst dat ik een lief had gevonden om nummers mee te schrijven maar daar heeft hij toch niet al te veel mee geholpen.

Laurens: Hij heeft ons wel geholpen maar het is niet dat hij de plaat heeft gemaakt. Het is super goed om een mening te horen die je vertrouwt qua smaak.

Benjamin: Vooral bij dingen in verband met mixing. Daar hebben wij nog niet helemaal een goed idee over. Maarten is iemand die echt een rot in het vak is.

Laurens: Soms zeggen ze ook iets dat je zelf nog niet op die manier had bekeken. Dan zeggen ze dat we een refrein minder moeten doen maar dan wil je dat niet. Als je het dan toch eens doet hoor je wel dat het beter klinkt. Natuurlijk is dat niet bij elk nummer het geval geweest maar zijn hulp was zeer nuttig. Ook onze producer Jasper Maeckelberg heeft dezelfde rol. Hij doet wel minder songwriting maar is toch erg belangrijk geweest. Hij had net een nieuwe synth gekocht en die is super specifiek van klank. Onze plaat is nu volledig met dat instrument opgenomen. Als hij die niet had gekocht dan had onze plaat helemaal anders geklonken.

In Portugal hebben jullie de lokale rock rally gewonnen. Hoe is dat ooit zo ver gekomen?

Laurens: Hun niveau ligt gewoon wat lager.

Benjamin: We dachten "Shit, hier winnen we hem niet. Laten we deelnemen aan alle rock rally's in de wereld". (Lacht)

Laurens: Nee, ze hadden ons eigenlijk gevraagd om mee te doen met die talentenwedstrijd daar. Dat was wel nogal raar.

Benjamin: Ze hebben zelf ook de reis betaald en het hotel. Ik snap ook niet van waar ze dat geld halen. Het was een louche boel.

Sylvie: In de organisatie zit ook één Belg dus die wil dat er ieder jaar een Belgische band meedoet.

Laurens: Ze hadden ons echt in een super chique hotel gestoken. Wanneer ze ons vroegen, zijn we gewoon over en weer naar Portugal geweest. Maar toen bleek dat we gewonnen waren en moesten we terug. Daarna konden we eigenlijk op een megazot festival spelen. Dat was wel tof. De prijs was uiteindelijk wel heel leuk maar we hadden er zelf niets van verwacht. Het voordeel is dat we er wel wat fans aan hebben overgehouden. Dat is soms gek dat op onze posts op Facebook soms een volledig Portugese conversatie verschijnt.

Waar hopen jullie dat deze plaat jullie zal brengen?

Benjamin: Het is stom om te zeggen en zeer cliché maar voor mij is het al bereikt. Gewoon, die plaat is er nu en daar ben ik trots op. Wat het publiek daarvan gaat vinden kan je niet echt inschatten en daar kan je niet veel aan doen.

Laurens: Het tofste zou zijn dat we veel kunnen spelen met de plaat en er ook mee op tour kunnen gaan. Dan zou voor mij het doel bereikt zijn.

Benjamin: Wat ik ook tof vind, is dat andere muzikanten waar je zelf veel respect voor hebt jouw muziek goed vinden. Dat is het tofste.

Laurens: Maarten Devoldere (Balthazar) had eens tegen Sylvie gezegd dat hij het echt een goed album vindt. Dan doet het wel deugd. Eigenlijk zou het cool zijn moesten we op een festival spelen en er een grotere band komt kijken die zegt dat we echt goeie muziek maken. Ik vond het al tof dat Hinds onze muziek leuk vindt. We speelden na hen op Eurosonic en die hadden ons concert gecheckt. Nu zijn die immens populair en spelen ze enkel maar uitverkochte zalen. Dan denk je wel van "ook al zijn het maar die grieten, dat is toch tof dat ze onze muziek leuk vinden".

< Niels Bruwier >